

சிட்டிசிங்புரா (Chittisinghpura) என்னும் பெயரை, பில் கிளிண்டன் தன் வாழ்நாளில்

கேள்விப்பட்டிருக்க நியாயமில்லை. பெரும்பாலான இந்தியர்களுக்கே கூட அது பரிச்சயமான பெயரல்ல. கோர்ட் வரை நூறடிக்கப்பட்ட பிறகு, மோனிகா லெவன்ஸ்கியின் பெயரைக் கேட்டால் பில் கிளிண்டன் எந்த அளவுக்கு அலறினாரோ, அதைவிட அதிகமாக சிட்டிசிங்புரா என்னும் பெயரைக் கேட்டும் அலறியிருக்கிறார்.

காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள ஒரு சின்ன எலிப் பொந்து கிராமம் அது. பச்சைப் பசேலென்று இருக்கும். கலவரம், கலகம், களேபரம் என்று காஷ்மீர், நித்தமும் எரிந்து கொண்டிருந்தபோது கூட, ஓரளவுக்கு அமைதியாகவே இருந்த பிராந்தியம்.

வசித்தவர்களுள் பெரும்பாலானோர் சீக்கியர்கள். தானுண்டு தன் வேலை உண்டு என்று இருப்பவர்கள். காஷ்மீர், இந்தியாவுக்குச் சொந்தமா, பாகிஸ்தானுக்கா என்று இந்தப் பகுதிவாசிகளைக் கேட்டால், 'இறைவனுக்கு' என்று ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டு, கடும் சாயா குடிக்கப் போய்விடுவார்கள். அத்தனை சாது. அத்தனை சமர்த்து.

மார்ச் 20, 2000. கிச்சுக் கிச்சு மூட்டிக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது குளிர். கிராமத்தில் பாதிப் பேர் போர்வைக்குள் சுருண்டிருந்தனர். ஆனந்தமான நித்திரை. உறக்கம் கலைந்தவர்கள் வாசலில் உட்கார்ந்து, என்னமோ உலக விஷயம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வரிசை வரிசையாகப் பாய்ந்து வந்து நின்ற ஜீப்களை, அவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். காலையிலேயே ரோந்து ஆரம்பித்து விட்டார்களா? என்ன பிரச்சனை? யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே, அவர்கள் கும்பலாக இறங்கினார்கள். ஆளுக்கொரு திசையில் கையில் துப்பாக்கியோடு பாய்ந்தார்கள். 'முகங்களைப் பார்க்க வேண்டாம். நமக்கு உருளும் தலைகள்தான் முக்கியம். சுட்டுத் தள்ளுங்கள்!' என்று தொப்பி அணிந்த ஒருவன் கைகளைக் குவித்துக் கத்தினான்.

துப்பாக்கிகள் வெடிக்க ஆரம்பித்தன. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று ஆங்காங்கே கொத்துக் கொத்தாகச் சுருண்டு விழ ஆரம்பித்தனர்.

பதினைந்து நிமிடங்கள். ஓட்டுமொத்த சிட்டிசிங்புராவும் வீறிட்டு அலறத் தொடங்கியபோது, அந்த உலக உத்தமர்கள் ஜீப்பில் ஏறிப் போயேவிட்டார்கள். சைரன் சத்தத்துடன் காவல் படையினர் க்ளையாக்களில் அங்கு வந்து சேர்வதற்குள் முப்பத்தைந்து பேர் பலி.

நானக் சிங் மட்டும் உயிருடன் இருந்தான். உடல் முழுவதும் குண்டு காயங்களுடன். அப்படியே அள்ளிப்போட்டுக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள். காயமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது? விசாரணை தொடங்கியது.

'யார் அவர்கள்?'

திக்கித்திக்கித்தான் பேசினான் நானக் சிங்.

'இந்திய காவல் படையினர்.'

அதிர்ந்துவிட்டது காவல் துறை. 'இவன் ஏன் இப்படி உளறுகிறான்? இந்திய காவல்துறையினர் எதற்காக அப்பாவி சீக்கியர்களைச் சாகடிக்க வேண்டும்?' குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுத்துவிட்டு, பொறுமையாக மீண்டும் விசாரித்தார்கள். சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னான் நானக் சிங், அழுத்தம் திருத்தமாக.

'சந்தேகமேயில்லை. காவல் படையினர்தான். யூனியோபார்மில்தான் வந்திருந்தார்கள். காட்டுமிராண்டித்தனமாக எல்லோரையும் சுட்டுக் கொன்றார்கள்.'

மறுநாள் காலை தினசரிகளில் நானக் சிங்கின் வாக்குமூலம் வார்த்தை பிசகாமல் அப்படியே வெளியானது. சிட்டிசிங்புரா தன் சரித்திரத்தில் முதல்முறையாகச் செய்தி மோட்சம் அடைந்தது.

மனித உரிமைக் காவலர்கள் களத்தில் குதித்தார்கள். ஆர்ப்பாட்டங்கள். கோஷங்கள். 'காவல்துறை அடக்குமுறை ஒழிக. சீக்கியர்களைச் சீவித் தள்ளும் இந்து வெறியர்கள் ஒழிக. ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக. விசாரணை கமிஷன் வை. சிபிஐயைக் கூப்பிடு. வக்கில்லாத மாநில அரசே, ராஜிநாமா செய். தத்தி மாதிரி பார்த்துக்கொண்டு சம்மா இருக்கும் மத்திய அரசே, நீயும் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்.'

'இல்லவே இல்லை. இது பாகிஸ்தானிய சதி' என்று உச்சஸ்தாயியில் அலறியது இந்திய அரசாங்க அறிக்கை. ஒருவர் கூட இந்த அறிக்கையை நம்பவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் பாகிஸ்தானைக் குற்றம் சுமத்துவதே வேலையாகப் போய்விட்டது என்ற கொதிப்புடன் இன்னும் பெரிய அளவில் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது பார்த்து பில் கிளிண்டன் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். சம்பிரதாயமான ட்ரிப்தான். பிரதமர் கைகுலுக்கல். பொருளாதார, வர்த்தக உடன்படிக்கைகள். பார்ட்னர்ஷிப். இத்யாதிகள். தாஜ்மஹால் வாசலில் மனைவியுடன் போட்டோவெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டாரே, நினைவிருக்கிறதல்லவா? இடையில் பங்களாதேஷ் போவதாக ஏற்பாடு. புது தில்லி வந்து இறங்கி இருபத்து நான்கு மணி நேரம்தான் ஆகியிருக்கும். அதற்குள் சிட்டிசிங்புரா பற்றி எரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

வாயைத் திறக்காமல் சம்மா இருந்திருக்கலாம் கிளிண்டன். என்ன செய்ய? நாக்கில் சனி. போகிற போக்கில் ஒரு பேட்டி கொடுத்தார்.

'நடந்திருக்கும் படுகொலைகளைப் பற்றிக் கேட்கவே அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. அதுவும், நான் இந்தியா வந்திருக்கும் சமயம் பார்த்து இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. ஒருவேளை நான் இங்கு வராமல் இருந்திருந்தால், இப்படி ஒரு தீய செயல் நடக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம். ஆனால், ஒருவேளை நான் இங்கு வராமல் இருந்திருந்தால் அமெரிக்கப் பிரதமராக என்னுடைய கடமைகளை நான் நிறைவேற்றாமல் போயிருப்பேன்.'

இத்துடன் நிறுத்தியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தேவையற்ற ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட்டையும் விட்டார் அவர். 'இந்தப் படுகொலைக்கு காரணம் இந்து மத வெறியர்கள்தான். இதில் எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை.'

போதாது, பற்றிக்கொள்ள? அவருக்கென்ன, பேசிவிட்டார். அகப்பட்டது சிட்டிசிங்புராவல்லவா?

கலவரம் வெடிக்க ஆரம்பித்தது. இந்து மக்கள் ஒன்று கூடினர். 'ஒரு பாவமும் அறியாத எங்கள் மீது குற்றம் சுமத்த கிளிண்டனுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? கிளிண்டனை ஒழுங்கு மரியாதையாக ஊருக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்.'

பாதிப்படைந்த சீக்கியர்கள் ஒரு புறம். சண்டைக்கு வரும் இந்துக்கள் ஒரு புறம். வாயைக் கொடுத்து மாட்டிக்கொண்ட கிளிண்டன் மற்றொரு புறம்.

சிட்டிசிங்புரா பிரச்சனை பூதாகாரமாக வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. விட்டால் போதும் என்று திரும்ப ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்த கிளிண்டன் தடாரென்று பல்படி அடித்தார். 'ஐயய்யோ நான் இந்து வெறியர்கள் என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தவேயில்லை. ரிப்போர்ட்டர்கள் யாராவது ஸ்பெல்லிங் மிஸ்டேக் செய்திருப்பார்கள். இந்துக்கள் சமர்த்தர்கள். சர்க்கரைக் கட்டிகள்.'

சிட்டிசிங்புரா என்னும் பெயர் கிளிண்டனோடு சேர்ந்து அமெரிக்கா வரை சென்று அடிபட்டது.

டிசம்பர் மாதம் சுஹைல் மல்லிக் என்னும் இளைஞன், இந்திய எல்லை பாதுகாப்புப் படையினரால் தற்செயலாக (சந்தேகத்தின் பேரில்) கைது செய்யப்பட்டான். பின்னர் சந்தேகம் ஊர்ஜிதமானது. நியூயார்க் டைம்ஸ் நிருபர் ஒருவர் அவனைச் சிறையில் வைத்து பேட்டி கண்டார்.

'சிட்டிசிங்புரா சம்பவத்துக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்பு உண்டா?'

'நிச்சயமாக உண்டு.'

'நீங்கள் எந்த இயக்கத்துக்காக வேலை செய்கிறீர்கள்?'

ஒரு விநாடி கூட தாமதிக்கவில்லை அவன். பெருமிதமுடன் சொன்னான்: "லஷ்கர் ஏ தொய்பா."

இந்தியா. அமெரிக்கா. பாகிஸ்தான். மூன்று நாடுகளிலிருந்தும் வெளிவரும் அத்தனை செய்தித்தாள்களிலும் இதுதான் தலைப்புச் செய்தி. லஷ்கர் ஏ தொய்பா (Lashkare Toiba) என்னும் பெயரை அனைவரும் சந்தேகத்துடனும் அச்சத்துடனும் உச்சரிக்க ஆரம்பித்தது அப்போதுதான். பின்னால் நாடாளுமன்றத் தாக்குதல்வரை முன்னேறி, லஷ்கர், இந்தியாவின் நம்பர் ஒன் தலைவலியானது வரையிலான சரித்திரத்தைப் பின்னால் பார்க்கப் போகிறோம். இப்போது மாட்டிக்கொண்ட சுஹைல் மல்லிக்.

அதட்டி, உதைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் கடகடவென்று அத்தனை சங்கதிகளையும் ஒப்பித்தான் அவன். பெயர் புனைபெயரல்ல. நிஜமாகவே அவன் சுஹைல் மல்லிக்தான். வயது பதினெட்டு. பூனை மீசை. சொந்த ஊர் சியால்கோட் (Sialkot). லாகூரிலிருந்து 125 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள சிறு நகரம். ஜம்முவிருந்து கல்லெறி தூரம்.

வேலை வெட்டி இல்லாமல் வெறுமனே ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். திடீரென்று எங்கிருந்தோ சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். காபி, பலகாரம் வாங்கிக் கொடுத்து உட்கார வைத்து தோளில் கை போட்டுப் பேசியிருக்கிறார்கள். 'தம்பி, வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வர வேண்டாமா, உயர்ந்த லட்சியங்களை அடைய வேண்டாமா? உன் பெயர் சரித்திரத்தில் நிலைத்து நிற்க வேண்டாமா?'

ஆஹா அதற்கென்ன? இந்த வேளை பசிக்கு உணவு கிடைத்துவிட்டதல்லவா? அவசியம் அனைத்தும் வேண்டும்தான். 'சரி கிளம்பி வா எங்களோடு' என்று கையோடு அவனை அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். நல்ல சாப்பாடு, தங்குமிடம், வளமான எதிர்காலம் மூன்றும் உறுதி என்று அவன் கையைப் பிடித்து சத்தியம் செய்திருக்கிறார்கள்.

நேராக அழைத்துச் சென்றது பயிற்சி முகாமுக்கு. 'தம்பி, சில அடிப்படை விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டால்தான் உனக்கு வசதி. அப்போதுதான் எங்களுடன் நீ இணைய முடியும்' என்றதும் சரி என்று தலையாட்டியிருக்கிறான் சுஹைல் மல்லிக்.

பயிற்சி ஆரம்பமானது. முதலில், குறி தவறாமல் துப்பாக்கியால் சுடும் பயிற்சி. கிளிப்பிள்ளைக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதைப் போல் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பயிற்சிக்கு நடுவே சுஹைலுக்கு முதல் சந்தேகப் பொறி தட்டியிருக்கிறது. யார் இவர்கள்? எதற்காக இந்தத் துப்பாக்கி பயிற்சி? என்னை என்னவாக மாற்றப் போகிறார்கள்? இதில் ஏதேனும் அபாயம் இருக்குமா?

மறுநாள் காலை சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டான் சுஹைல். புன்னகையுடன் அவன் கையை இழுத்துப் பிடித்து, பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு 'அடியைப் பிடிடா' என்று ஆரம்பித்தார்கள்.

'இந்தியா நம்முடைய எதிரி நாடு. இந்தியர்கள் நம் எதிரிகள். ஆகவே, அவர்களை அழித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.'

'இந்தியர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்?'

'இல்லாவிட்டால் அவர்கள் முஸ்லிம் என்னும் இனத்தையே வேரோடு அழித்துவிடுவார்கள்.'

அதற்குப் பிறகு, எந்தச் சந்தேகமும் கேட்கவில்லை சுஹைல் மல்லிக். முஸ்லிம்களை எதிர்க்கிறார்கள். முஸ்லிம்களைக் கொல்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களை எதிர்ப்பதில், கொல்வதில் தவறேதுமில்லை. இந்த ஒரு காரணம் போதாது? போதும்.

மலையேறக் கற்றுக் கொண்டான். விதவிதமான துப்பாக்கிகளை இயக்கக் கற்றுக் கொண்டான். எத்தனை தொலைவிலிருந்தாலும் இலக்கு தவறாமல் குறி பார்க்கக் கற்றுக் கொண்டான். போதும் போதும் என்னும் அளவுக்கு மனம் முழுக்க இந்திய எதிர்ப்பை ஏற்றிக் கொண்டான்.

சரி, இனி நீ ஆட்டத்துக்குத் தயாராகலாம் என்று சொல்லி, அவனைக் கட்டித் தழுவி கையில் 200 டாலர் நோட்டைத் திணித்து 'போய் வா, மகனே' என்று நேராக சிட்டிசிப்புராவுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அந்த நியூயார்க் நிருபர், சுஹைல் மல்லிக்கிடம் கேட்டார்.

'அத்தனை அப்பாவி சீக்கியர்களைக் கொன்றிருக்கிறாயே. அவர்களைக் கொல்லும்போது என்ன நினைத்தாய்?'

'கொடுக்கப்பட்ட பணியைச் சரிவரச் செய்கிறேன் என்று பெருமிதம் அடைந்தேன். தவிரவும், நான் யார்? யாரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று அவர்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அவர்கள் பெயர் கூட எனக்குத் தெரியாது. சுடு என்றார்கள் சுட்டேன். அவ்வளவுதான்.'

அகப்பட்டது ஒரு சுஹைல் மல்லிக்தான். எத்தனை எத்தனை மல்லிக்குகளை லஷ்கர் ஏ தொய்பா உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது? யார் அவர்கள்? இந்தியர்கள் மீது, இந்தியா மீது ஏன் இத்தனை வெறுப்பு?

ஒரு விஷயம். பலரும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது போல லஷ்கர், பாகிஸ்தானில் பிறந்து வளர்ந்த இயக்கமல்ல. அதன் பிறப்பிடம் ஆப்கனிஸ்தான்.